

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 786/2023
04.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за производњу, промет и услуге Валве профил експорт-импорт ДОО Краљево - у стечају, чији је пуномоћник Душан Бајић, адвокат у ..., против туженог ПД Геокабине ДОО Краљево, чији је пуномоћник Урош Матић, адвокат у ..., ради побијања, вредност предмета спора 50.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 4615/20 од 29.12.2022. године, у седници већа одржаној 04.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 4615/20 од 29.12.2022. године се **ОДБИЈА**, као неоснована.

Образложење

Привредни суд у Краљеву је донео пресуду 9П 372/2019 дана 29.07.2020. године, којом је у I ставу изреке одбио захтев тужиоца према туженом да се утврди да је без правног дејства према стечајној маси тужиоца закључак о предаји пословног броја 15/14 јавног извршитеља Александра Павловића од 12.03.2018. године, закључак о предаји пословног броја 13/17 јавног извршитеља Александра Павловића од 12.03.2018. године и закључак о предаји пословног броја 110/17 јавног извршитеља Александра Павловића од 12.03.2018. године, као неоснован; II ставу изреке одбио захтев тужиоца да се обавезе тужени да врати у стечајну масу непокретности, пословне просторе и станове ближе одређене у том ставу изреке под А) и Б), као и покретне ствари ближе одеђене под редним бројевима од 1. до 27, као неоснован и у III ставу изреке обавезао тужиоца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 380.340,00 динара.

Привредни апелациони суд је пресудом 2Пж 4615/20 од 29.12.2022. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Привредног суда у Краљеву П 5372/2019 од 29.07.2020. године, и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011 ... 10/23) и закључио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Према одредбама члана 407. Закона о парничном поступку, ревизијом се правноснажна другостепена пресуда не може побијати због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју ревидент указује тврђом да пресуда има недостатака због којих се не може испитати.

Предмет тужбеног захтева је утврђење да су без правног дејства према стечајној маси тужиоца одлуке јавног извршитеља, закључци о предаји које је донео јавни извршитељ Александар Павловић под пословним бројем 15/14 дана 12.03.2018. године, под пословним бројем 13/17 дана 12.03.2018. године и под пословним бројем 110/17 дана 12.03.2018. године, те захтев да се тужени обавезе да врати у стечајну масу тужиоца одређене непокретности и покретне ствари, које су му наведеним закључцима о предаји предате од стране јавног извршитеља у извршном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању привредно друштво за изградњу, трговину и услуге Тргомен – некретнине ДОО Ратина је са туженим закључило уговор о уступању потраживања према дужнику, овде тужиоцу, по основу Уговора о издавању банкарске гаранције од 23.05.2007. године са припадајућим анексима, у износу од 1.451.848,09 еур увећану за судске трошкове и накнаде, у динарској противвредности 5.360.038,03 динара. Уступилац потраживања је покренуо поступке принудног извршења који су код јавног извршитеља Александра Павловића вођени под бројем Ии 13/17, Ии 15/14 и Ии 110/17, те је на место извршног повериоца ступио овде тужени. Туженом су предметним закључцима јавног извршитеља додељене као купцу покретне и непокретне ствари, на којима је тужени стекао право својине.

Нижестепени судови су закључили да тужбени захтев није основан јер се тужбом за побијање правних радњи дужника не могу побијати радње, нити одлуке јавног извршитеља донете у извршном поступку. Првостепени суд закључује да тужилац није указао на процесне радње туженог које је предузео, а које би довеле до погодовања туженог у намирењу и доношења закључака за које се тражи утврђење да немају дејства према стечајној маси. Другостепени суд је применом одредаба Закона о стечају, члана 119., 120., 123., закључио да је одлука првостепеног суда правилна.

Ревидент оспорава правилност одлуке о тужбеном захтеву истицањем да је на основу закључака јавног извршитеља о додељивању непокретности и покретних ствари тужени постао носилац права својине на истим, а да је у односу на тужиоца пре доношења побијаних закључака био поднет предлог за покретање стечајног поступка,

са чим је тужени био упознат, као и са чињеницом да су текући рачуни тужиоца били у блокади, те да се спровођењем извршења у стечајном поступку неће моћи равномерно намирити повериоци преостале имовине тужиоца, из чега произлази несавесност туженог и намера оштећења стечајне масе и стечајних поверилаца. Ревидент сматра да није нужно да правне радње које се побијају буду предузете од стране стечајног дужника, већ да то могу бити правне радње којима се поједини повериоци стављају у погоднији положај у односу на остале на начин супротан закону.

Одлука нижестепених судова је правилна.

Предмет побијања тужбом јесте одлука донета од стране јавног извршитеља у поступку принудног извршења, што према одредбама закона не може бити предмет побијања. Одредбом члана 119. Закона о стечају одређени су општи услови за побијање правних радњи стечајног дужника којима се нарушава равномерно намирење стечајних поверилаца или оштећују повериоци, односно којима се поједини повериоци стављају у повољнији положај. Пропуштање закључења правног посла, односно пропуштање предузимања радње, у погледу побијања, изједначава се са правним послом, односно правном радњом. Побијати се могу и правни послови, правне и процесне радње, на основу којих је донета извршна исправа или које су предузете на основу извршне исправе или у поступку принудног извршења, ако испуњавају прописане услове. Ако захтев за побијање буде усвојен, престаје дејство извршне исправе према стечајној маси. Међутим, тужбеним захтевом тужилац не побија процесну радњу на основу које је донета одлука у поступку принудног извршења, већ је предмет побијања сама одлука јавног извршитеља, за шта законом није предвиђена могућност.

Према томе, тужбени захтев је требало одбити, јер за њега нема основа у материјалном праву.

У ревизији, ревидент неосновано истиче да у овом поступку побија и пасивне радње стечајног дужника, то јест радње пропуштања да изјави правни лек против наведених закључака јавног извршитеља и решења Катастра о упису права својине у корист туженог, односно да је то предмет тужбеног захтева. Према садржини тужбеног захтева о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом, тужбеним захтевом није се побијало пропуштање било које процесне радње од стране тужиоца. Такође, противно наводима ревизије, предмет тужбеног захтева није ни побијање пријема намирења у извршном поступку од стране туженог, по основу закључака о предаји које је донео јавни извршитељ.

Према одредбама Закона о стечају, из члана 119, 128, 129. и 130, правни посао или правна радња стечајног дужника побијају се тужбом, или подношењем противтужбе или приговора у парници, од стране повериоца и стечајног управника у име и за рачун стечајног дужника, односно стечајне масе, против лица са којим је правни посао закључен, односно према коме је правна радња предузета. Тек ако је захтев за побијање правног посла или друге правне радње правноснажно усвојен, побијани правни посао или правна радња немају дејства према стечајној маси, а противник побијања је дужан да у стечајну масу врати сву имовинску корист стечену на основу побијеног посла или друге радње. Дакле, тек усвајање тужбеног захтева за побијање одређене правне радње производи дејство, па је без значаја да ли је тужилац

имао за подлогу другачијег тужбеног захтева и намеру да оспори и пропусти тужиоца да изјави правни лек и пријем намирења од стране туженог у извршном поступку.

Са изнетих разлога ревизија је одбијена, као неоснована, применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић